

وساطت کلیسا

(1) ایمان

(2) تعمید

(3) تعلیم

(4) زاده شدن از خدا

(5) بخشیدن روح القدس

(6) تعیین خادمین خداوند

(7) کار شبانی و توبه

(8) هر وساطتی محض نجات است

پولس رسول در مورد عمل نجات بخش مسیح می گوید:

«زیرا ... بین خدا و آدمیان تنها یک واسطه وجود دارد، یعنی آن انسان که مسیح یسوع است؛ او که با دادن جان خود، بهای رهایی جمله آدمیان را پرداخت». (اول تیموتائوس 2:5،6)

یوحنا رسول نیز در مورد کفار و وساطت مسیح چنین نظری را ارائه می دهد:

«گر کسی گناهی کند، شفיעی داریم نزد پدر یعنی یسوع مسیح عادل. و اوست کفار بجهت گناهان ما و نه گناهان ما فقط بلکه بجهت تمام جهان نیز». (اول یوحنا 2:1،2)

بنابراین وساطتی که پولس رسول از آن سخن می گوید، به نجات مربوط است،

و وساطتی که یوحنا رسول اشاره می کند، به کفار.

اما برادران پروتستان ما، از موضوع نجات و کفار نیز فراتر رفته، و با استناد به این دو آیه، از پذیرش هر نوع وساطتی مابین انسان و خدا سر باز می زنند. ایشان به رابطه مستقیم میان انسان و خدا معتقدند، و به همین خاطر، مسأله کهنات و وساطت کلیسا را رد می کنند.

آنان کهنات را همچون وساطت گماشته و آنرا مردود می شمارند. در مورد شفاعت قدیسین نیز چنین نظری دارند. و از آن رو که راز اعتراف و بخشش توسط کشیش (کاهن) انجام می شود، نیازی بدان نمی بینند. ایشان معتقدند که خود شخصاً، با اعتراف نزد خدا، از او آمرزش می یابند.

آنان به دعا برای اموات نیز اهمیتی نمی دهند چراکه این امر را نیز شفاعت کلیسا برای آنان، و نوعی وساطت می دانند.

و یا در مورد تعمید:

تولد تازه از طریق تعمید (یوحنا 3:5؛ تیتوس 3:5) یعنی عادل شمردگی و پاک شدن بواسطه آب (اعمال 2:38؛ 16:12). به نظر پروتستانها، اینها از طریق ایمان ساده، یعنی ارتباط مستقیم با خدا به دست می آید و نیازی به کاهن و کلیسا نیست. به اعتقاد ایشان، تنها ایمان برای نجات کافی است.

گویی تعمید برای نجات هیچ اهمیتی ندارد و یا مسیح خداوند بیهوده گفت: «هر که ایمان آورده، تعمید یابد نجات یابد» (مرقس 16:16) و یا سایر آیات کتاب مقدس که در مورد وابستگی میان تعمید و نجات سخن می گویند (اول پطرس 3:20-21؛ تیتوس 3:5).

و این یعنی آنان معتقدند که انسان در یک لحظه نجات می یابد.

ایشان معتقدند که نجات به تعمیم بستگی ندارد، زیرا تعمیم بواسطه کلیسا انجام می‌شود حال آنکه نجات امری شخص بین خدا و انسان و وابسته به ایمان فرد است، بدون دخالت کلیسا.

ایمان

حال می‌خواهم در مورد ایمان سؤال بپرسم، همان ایمانی که پروتستانها تصور می‌کنند می‌تواند به یکباره ما را به عادل‌شمردگی و تولد تازه و فرزندخواندگی و رهایی از گناهان و نجات برساند و یا به قول خودشان: «همه چیز با ایمان ممکن است». این است سؤال من:

انسان چگونه می‌تواند به چنین ایمانی دست یابد؟ مگر نه از طریق کلیسا؟ باید واعظی باشد تا مردم از طریق او ایمان آورند و چنین واعظی باید از طرف کلیسا فرستاده شود، چنانکه پولس رسول می‌گوید:

«زیرا هر که نام خداوند را بخواند نجات خواهد یافت. پس چگونه بخوانند کسی را که به او ایمان نیاورده‌اند؟ و چگونه ایمان آورند به کسی که خبر او را نشنیده‌اند؟ و چگونه بشنوند بدون واعظ؟ و چگونه وعظ کنند جز اینکه فرستاده شوند؟ چنانکه مکتوب است که "چه زیبا است پایهای آنانی که به سلامتی بشارت می‌دهند و به چیزهای نیکو مژده می‌دهند"». (رومیان 10:13-15)

پس کلیسا آن واسطی است که انسان را به ایمان به خدا می‌رساند.

پولس رسول در مورد خدمت خود و آپولس در رساله خود به قرن‌تیان چنین می‌گوید:

«مگر آپولس کیست؟ پولس کیست؟ آنان فقط خادمانی هستند که خدا به هر کدام وظیفه‌ای سپرده تا شما به واسطه ایشان ایمان آورید». (اول قرن‌تیان 3:5)

بواسطه خدمت آنان بود که قرن‌تیان ایمان آوردند.

در مورد یوحنا تعمیم‌دهنده نیز چنین آمده است:

«و برای شهادت آمد تا بر نور شهادت دهد تا همه به وسیله او ایمان آورند». (یوحنا 1:7)

پس اولین وساطت میان خدا و انسان این است: هدایت مردم به سمت ایمان به خدا.

اگر بین خدا و انسان واسطی نیست، پس انبیا و رسولان و معلمان (راهبان) چه می‌کنند؟

نوشته شده که خداوند: «بخشید برخی را به عنوان رسول، برخی را به عنوان نبی، برخی را به عنوان مبشر، و برخی را به عنوان شبان و معلم». (افسیان 11:4)

اما چرا؟ کار اینها چیست مگر وساطت میان انسان و خدا؟ از این روست که رسول می‌گوید که کار آنان: «تکمیل مقدسین، برای کار خدمت، برای بنای جسد مسیح» (افسیان 12:4). آنان مردم را به سوی ایمان هدایت می‌کنند.

و آیا وقتی که مردم ایمان آوردند، ایشان را در همان مرحله وا می‌گذارند؟ خیر بلکه ایشان را تعمیم می‌دهند. مسیح خداوند به رسولان مقدسش گفت: «پس بدیشان گفت: در تمام عالم بروید و جمیع خلایق را به انجیل موعظه کنید. هر که ایمان آورده، تعمیم یابد نجات یابد و اما هر که ایمان نیاورد بر او حکم خواهد شد» (مرقس 16:15-16)

و نیز: «پس رفته، همه امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم پدر و پسر و روح‌القدس تعمیم دهید. و ایشان را تعلیم دهید که همه اموری را که به شما حکم کرده‌ام حفظ کنند». (متی 28:19-20)

بدین شکل بود که توسط بشارت و تعلیم کلیسا، ایمان گسترش یافت.

تعمید

کلیسا همه ایمانداران را تعمید می‌داد.

رسولان سه هزار نفر را که در روز پنطیکاست ایمان آوردند تعمید دادند (اعمال 37:2-41). اهل سامره را پس از آنکه ایمان آوردند تعمید دادند (اعمال 12:8-16). خواجه‌سرای حبشی پس از ایمان تعمید یافت (اعمال 8:37,38). زندانبان فیلیپی نیز تعمید یافت و پولس رسول گفت: «به خداوند یسوع مسیح ایمان آور که تو و اهل خانه‌ات نجات خواهید یافت» (اعمال 16:31) و «خود و همه کسانی فی‌الفور تعمید یافتند» (اعمال 16:33). لیدیه، زن ارغوان‌فروش نیز همینطور با اهل خانه‌اش تعمید یافت. (اعمال 16:15)

چنانکه دیدیم، کلیسا واسطی برای گسترش ایمان و تعمید ایمانداران و اهل خانه ایشان گشت. پس آیا کسی می‌تواند بگوید که جز برای نجات و کفاره، واسطه دیگری میان انسان و خدا وجود ندارد؟ وظیفه کلیسا، موعظه و تبشیر ایمان بود، و روحانیون، ایمانداران را تعمید می‌دادند. کتاب مقدس گاهی این روحانیون را «سفیران» (دوم قرن‌تیاں 20:5) و «وکیل خدا» (تیتوس 1:7) یا «وکلائی رازهای خدا» (اول قرن‌تیاں 1:4) می‌نامد. همچنین خدا کار تعلیم را فقط و فقط به آنان سپرده است:

تعلیم

وقتی خداوند وظیفه موعظه و تعمید را به رسولانش سپرده، بدیشان گفت: «و ایشان را تعلیم دهید که همه اموری را که به شما حکم کرده‌ام حفظ کنند» (متی 28:20). و اینگونه، رسولان «خدمت کلام» (اعمال 4:6) را شروع کردند؛ کلامی که یعقوب رسول می‌گوید: «محض اراده خود ما را بوسیله کلمه حق تولید نمود». (یعقوب 1:18) بواسطه کلام ایمان به بار می‌آید و به واسطه ایمان، تعمید می‌یابیم و از طریق تعمید از نو متولد می‌شویم. لکن تعلیم، سرچشمه کلام است.

پولس رسول در مورد ارتباط میان مسیح و کلیسا می‌گوید: «نا آن را به غسل آب بوسیله کلام ظاهر ساخته، تقدیس نماید» (افسیسیان 26:5). پس کلام ما را به سوی ایمان هدایت می‌کند و ایمان نیز به سوی تعمید و غسل آب، که ما را از گناهانمان پاک می‌کند و به سوی ظاهر شدن و تقدس می‌برد.

همانگونه که ایمان و تعمید با نجات پیوند دارند (مرقس 16:16)، کلام تعلیم نیز با آن پیوند دارد. کلام تعلیم ما را به ایمان و تعمید هدایت می‌کند و آن نیز به نجات، یا توبه و سپس نجات می‌رساند. پولس رسول به اسقف تیموتائوس می‌فرماید:

«خویشتن را و تعلیم را احتیاط کن و در این امور قائم باش که هرگاه چنین کنی، خویشتن را و شنوندگان خویش را نیز نجات خواهی داد». (اول تیموتائوس 16:4)

زاده شدن از خدا

شخص با کلام و ایمان و تعمید، تولد تازه می‌یابد. کلیسا مردم را با ایمان و تعمید تولید می‌کند. مردم در کلیسا از روح و آب زاده می‌شوند (یوحنا 3:5). کلیسا آنها را برای خدا تولید می‌کند تا فرزندان خدا شوند. به

همین منظور پولس رسول به فیلیمون می گوید: «پس تو را التماس می کنم درباره فرزند خود انیسیمس که در زنجیرهای خود او را تولید نمودم» (فیلیمون 10). مقصود پولس رسول، تولد روحانی بود، زیرا خودش ازدواج نکرده بود. او همین را به قرنطیان می گوید: «زیرا هرچند هزاران استاد در مسیح داشته باشید، لکن پدران بسیار ندارید، زیرا که من شما را در مسیح یسوع به انجیل تولید نمودم». (اول قرنطیان 154)

غیر از این، وظیفه کلیسا عبارت است از:

بخشیدن روح القدس

کلیسا آن واسطی است که بوسیله او، روح القدس داده می شود.

آیا کسی می تواند بدون عمل روح القدس، زندگی روحانی داشته باشد؟ و اگر این برای هر ایماندار امری ضروری است، چگونه می تواند روح القدس را دریافت کند؟

کتاب مقدس می گوید که هرگاه رسولان از پذیرش ایمان توسط اهل سامره آگاه می شوند، پطرس و یوحنا رسول را نزدشان می فرستند تا بدیشان روح القدس بخشند: «پس دستها بر ایشان گذارده، روح القدس را یافتند» (اعمال 8:17). همین اتفاق برای مردم افسس افتاد: «و چون پولس دست بر ایشان نهاد، روح القدس بر ایشان نازل شد و به زبانها متکلم گشته، نبوت کردند». (اعمال 6:19)

پس روح القدس از طریق مسح مقدس نازل می شد. (اول یوحنا 2:20، 27)

ایماندار چگونه می تواند این مسح را دریافت کند؟ البته که از طریق کلیسا، زیرا هیچکس نمی تواند خودش را مسح کند. پس آیا می توانیم بگوییم که واسطی وجود ندارد؟ زیرا تو روح القدس را از طریق آن واسط یافته ای.

تاریخچه مسح به اعصار قدیم عهد عتیق باز می گردد. خدا به موسی حکم می کند تا «روغن مسح مقدس» را آماده سازد و خیمه اجتماع و تابوت عهد و مذبح و اسبابش را با آن مسح کند. (خروج 30:25-30)

سموئیل با مسح مقدس پادشاهان را مسح می کرد و روح القدس بر آنان نازل می شد. (اول پادشاهان 10:10؛ 13:16)

وساطت دیگر کلیسا عبارت است از:

تعیین خادمین خداوند

بدون خادمین خداوند، ملکوت خدا نمی تواند برقرار شود. این کار به کلیسا محول شده بود، همانطور که برنابا و سولس را انتخاب کردند: «چون ایشان در عبادت خدا و روزه مشغول می بودند، روح القدس گفت: "برنابا و سولس را برای من جدا سازید از بهر آن عمل که ایشان را برای آن خوانده ام."» (اعمال 13:2)

غیر از این مورد که خدا خود فراخواند، تعیین خادمین باید شرعاً در کلیسا و با دستگذاری انجام شود.

پس همانگونه که کتاب مقدس می گوید: «آنگاه روزه گرفته و دعا کرده و دستها بر ایشان گذارده، روانه نمودند. پس ایشان از جانب روح القدس فرستاده شده، به سلوکیه رفتند و از آنجا از راه دریا به قیصر آمدند» (اعمال 13:4، 13). اینگونه آنان تنها پس از دستگذاری شدن در کلیسا، از جانب روح القدس فرستاده شدند.

در مورد اسقف تیموتائوس نیز بدین گونه بود. پولس رسول بدو می گوید: «هنذا بیاد تو می آورم که آن عطای خدا را که بوسیله گذاشتن دستهای من بر تو است برافروزی» (دوم تیموتائوس 1:6). عطا از خداست لیکن با وساطت کلیسا و از طریق دستگذاری کاهنان به دست می آید.

پروتستانها، خادمین را دستگذاری می کنند، ولی وساطت کلیسا میان انسان و خدا را نمی پذیرند ... «هر که گوش

کار شبانی و توبه

آیا خدا گله خود را بی‌شبان وا گذاشت؟ خیر. رسول می‌گوید: «پس بدیشان گفت: شما مطلع هستید که مرد یهودی را با شخص اجنبی معاشرت کردن یا نزد او آمدن حرام است. لیکن خدا مرا تعلیم داد که هیچ‌کس را حرام یا نجس نخوانم». (اعمال 10:28)

وظیفه اصلی این شبانان، هدایت نمودن فرزندان خدا به توبه است، چنانکه پولس رسول می‌گوید: «... و خدمت مصالحه را به ما سپرده است... پس برای مسیح ایلچی هستیم که گویا خدا به زبان ما وعظ می‌کند. پس بخاطر مسیح استدعا می‌کنیم که با خدا مصالحه کنید». (دوم قرن‌تیان 5:18 و 20)

مگر این وساطت میان انسان و خدا برای صلح نیست؟

به ابتدای این باب برگردیم تا عناصر وساطت کلیسا را بیابیم:

هر وساطتی محض نجات است

رسول در مورد هدایت به توبه می‌گوید: «هرکه گناهکار را از ضلالت راه او برگرداند، جانی را از موت رهنانیده و گناهان بسیار را پوشانیده است» (یعقوب 5:20). یهودای رسول نیز می‌گوید: «و بعضی را از آتش بیرون کشیده، برهانید» (یهودا 23).

هدایت مردم به سوی ایمان و تعمید نیز محض نجات ایشان است (مرقس 16:16). هدف تعلیم نیز نجات است (اول تیموتائوس 4:16). همچنین تمامی امور کلیسا برای همان منظور، یعنی نجات گماشته شده‌اند.